

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. No. 81.

Eyvende Session.

31te Møde.

Lordsdagen den 17de Januar

(Fortsat.)

Bregendahl (forts.): Der kan jo ikke være Tale om at lægge den Betydning i disse Ord: „ikke tilstrækkeligt godtgjorte,“ at der skulde være tilvelebragt et, hvad Domstolene vilde kalde, fuldstændigt juridisk Bevis derfor; men det vil altid beroe paa vedkommende Autoritets Opfattelse, hvorvidt dette kan antages eller ikke. En slig Uvisshed har jeg ikke ønsket skulde komme ind i Sagen, thi man maa dog erkjende, at Loven saa ikke vil faae stor praktisk Betydning. Hvad dernæst angaaer den anden Indvending, som den høitagtede Justitsminister har fremsført, at der nemlig kun skulde handles om de factiske Data, hvorpaa Afgjørelse af en Sag beroede, da kan jeg virkelig ikke indsee, hvorfor man fra Ministeriets Side vil modsætte sig det Forslag, jeg har stillet, fordi en saadan yderligere Tilsviining ikke var optagen. Jeg vil spørge: Hvad kan det skade Ministeriet at spørge den Vedkommende om de factiske Data, hvorpaa Sagen beroer? — hvad kan det skade Regjeringens Interesse eller den vedkommende Embedsmand, naar han har anført Data i Sagen, som ikke ere anførte i Klagen, naar de ikke komme i Betragtning ved Sagens Afgjørelse? Den eneste Ulempe, som jeg seer der kunde flyde af at indhente Andragereis yderligere Erklæring, er den, at Sagens Afgjørelse derved maaskee kunde blive noget forhalet; men jeg troer, at det er en Ulempe, som Andragere i Almindelighed vilde finde sig i, naar de kun fik Leilighed til at erklære sig

over alle de factiske Data, der ikke ere anførte i Andragendet. Dernæst maa jeg tillade mig at spørge den ærede Justitsminister, hvad det er for factiske Data, der anføres i Erklæringen, hvorpaa Sagens Afgjørelse ikke beroer? — Det vil vistnok være noget meget Banstelig for Ministeren at bestemme, om en eller anden factisk Omstændighed, der, som man siger, i alt Forbigaaende berøres i Erklæringen, ikke skulde kunne faae en Smule indirecte Indflydelse paa Sagens Afgjørelse.

Jeg troer, at der i saa Henseende intet Andet er at gjøre, end at det bliver fastsat som en Regel for den afgjørende Autoritet at meddele Alt, hvad der kan kaldes „factisk“ i Erklæringen, thi den afgjørende Autoritet vil ellers ofte ved Afgjørelsen ikke være sig selv bevidst, hvad der er anført i Erklæringen, som ikke er berørt eller staaer i Strid med Ansøgningen eller Klagen, og om dette ikke kan faae mere eller mindre indirecte Indflydelse paa Afgjørelsen.

Endnu mere har det forundret mig at høre en anden Indvending fra den ærede Justitsministers Side, den nemlig, at mit Forslag skulde gaae ud paa, at selve Erklæringen skulde meddeles den Vedkommende. Jeg maa tilstaae, at jeg har maattet være meget uheldig ved at affatte mit Forslag, naar dette skulde være den rette Mening; jeg har tværtimod lagt Bind paa, at denne Lov ikke skulde medføre nogen Forpligtelse for vedkommende Autoritet til at meddele Andrageren eller Klageren selve den originale Erklæring, idet jeg nemlig kun har sagt, at der skal gives Andrageren eller Klageren Leilighed til paa sin Bopæl at gjøre sig bekendt med Erklæringens ommeldte Indhold, og, naar man læser hele den første